

Újrakezdjük!!

MÉREGTELENÍTŐ
2026.11.szám

KEDVES OLVASÓ!

Környezetemben egy kedves ismerősöm boldogan újságolta, hogy nyugdíjba ment. Beszélgetésünk felidézte bennem életem 19 évvel ez előtti hasonló időszakát. Micsoda felszabadulást jelentett számomra 60 évesen, hogy „előttem az Élet”! Nincs semmi kötöttség, csak pihenés és szabadság. Így gondoltam. Persze ez nem volt igaz. 21 éve lett kötelességem hetente az Idősotthonban lakók látogatása, lelki gondozása. Havonta az újság szerkesztése bizony lelkes munka, de egyre emberpróbálóbb.. Emellett van még a mindennapok munkája, feladata. Ahogy teltek az évek, mindez egyre nehezebb lett, mert én egyre öregebb lettem.
M**a már 79 év** terhe nyomja vállamat. Szép szám! Igyekeztem kompenzálni az egyre növekvő fáradtságomat könnyedséggel, vidámsággal. De most becsületesen szembe nézek magammal és Veled. Nincs már bennem akkora lendület. Úgy érzem, többet kell magamra, a lelkemre figyelni, hallgatózni. Készülődni.
„Gazdámmal” egyetértésben úgy döntöttem, lassan „nyugdíjazhatom” magamat. Hátha jut még egy kis idő valóban a megpihenésre. Ez a terv most újra olyan boldogsággal tölt el, mint akkor, friss nyugdíjasként.
Először hát Tőled búcsúzkodom, Olvasó! 24 éve szólítalak meg, akkor, az elején még szerényen, néhány oldalas küldeményekkel. Akkor még a művesés betegeknek írtam, írtunk. Mert Szerkesztőtársaim is lettek, ezek meghatározó kapcsolatok voltak. Munkakapcsolat is a barátság mellett.
Az első olvasók közül már csak néhányan vannak a jelenlegi Olvasótáborban

Nem hagyunk el, de másképp gondolunk Rád. Úgy belülről, észrevétlenül. Úgy tervezzük, 2 havonta egy rövidebb összeállítással jelentkezünk. Ha olykor ráéheznél a korábbi történetekre, versekre, olvasd el az elmentett, talán még el sem olvasott számokat.
Decemberben év végi buzdítással jövünk Hozzád. Azután februárban ismét találkozunk. Ezek a terveink.

Élj boldogan, gyűjtögesd és oszd meg kincseidet, amíg erre indítást érzel!

Tarts meg bennünket jó emlékezetedben!

Fodor Ákos: **Zen**

Néhanapján még
eszembe jut az eszem
s elmosolyodom.

A kép arra utal, milyen forgandó az élet! 13 éve ennyi víz folyt a Dunában, még áradásra is futotta belőle. Hogy mit hoz majd a Jövendő, nem tudjuk. Hogy mi a dolgunk? Jó lenne megszívlelni a költő sorait: „Rendezni végre közös dolgainkat, ez a mi munkánk és nem is kevés”.

Ebben a novemberben mi is elgyászoljuk az elmúlt 24 évet a korábbi számokból tallózott cikkek, írások felidézésével.. Nekünk szívmelengető újra látni, elolvasni. Így vedd ezt Te is ajándékként.

A címlapon az 56. évfordulóra és a halottak napjára emlékezve elsőnek Ramon Cue Romano spanyol jezsuita szerzetes versét idézzük, aki 1957-ben írta hazánk szomorú sorsáról az alábbiakat:

Ramon Cue Romano: Magadra hagytunk tégedet

Kicsi húgunk, te drága!
Magadra hagytunk Tégedet.
Míg fényes nappal Rád törtek gyalázva,
S Európa szívéről letéptek rőt kezek.
Keresztútján a művelt világnak
Magadra hagytunk Tégedet.

Hogy körülálltuk földre tiprott tested,
A hulló jaj és forró vér felett,
Melynek árjával bepermetezted
Ruháinkat, - mi csak szónokoltunk és vitatkoztunk,
De senki előre egy lépést se tett,
Csak kezeinket emeltük az égnek,
S magadra hagytunk Tégedet.

Szemünk láttára tapostak a sárba,
Nem távoli őserdők megett,
De Európa szívében, hol drága
Múltunk őre a Fórum és a Parthenon meredt
A dómokra, mely visszhangként hordta
A vádat, amit Dante emelt érted,
Hogy bölcsesség, jog széthullt darabokra
S Beethoven dala kilencszer zokogja:
Az életünk új barbár korba tévedt.
S bár vállainkon húsz évszázad súlya,
Elárultuk múltunkat és újra
Vak félelembe fúlt a tett,
S magadra hagytunk Tégedet.

Bűvölten néztük mozdulatlan
Hogy gázol át törvényen az ellen,
S a szörnyetegnek végső pillanatban
Hogy étvágya beteljen
Áldozatként a szörnyű lakomára
Kis húgunkat dobtuk oda s holnap
Új áldozatra vajon kit sorolnak?
Bűnöd csak az volt, hogy a szabadságot
Kívántad, mint a kék magas
Büszke királya a sas.
És annyi volt hős fiadnak vétke,
Hogy hitvesüket úgy hívták “enyém”,
Hogy anyjukat is úgy hívták “enyém”,
Hogy lányukat is úgy akarták hívni,
S a földbe, melybe búzát s vért vetettek,
“enyém”-nek hívták a hazát, történelmet.
Óh Isten mondd hát vétek ez?
Ezért tiportak le, s mi szabadok
Magadra hagytunk Tégedet!

Kicsiny húgunk, te drága Magyarország!
A lelkünk mélye és a városok
Jazz-hangos éje, karikás-szemű hajnalok
A vádat hordják,
Hogy letiportak s friss véred kiált
A szabad ember foltatlan ruháján
A munkások olajos öltönyén
S a vasárnapi vasalt nadrágokon…
Nincs, ki lemossa véredet,
Mit vád-piros ajakkal égetett
A homlokunkra húszezer halott:
- “Világ porondján fényes nappalon
Megint magunkra hagytatok!” –

És üldözni fog majd e bűnnek árnya:
A béke szavát elfojtja a jaj,
A szabadság új árulást takar.
S ha ajkunk olykor igazságot hirdet
Saját vétkünkkel hazudtol meg minket,
Mert lelkük mélyén érzik már a népek,
Hogy bűneiknek súlyos agyaglába
Megindult és sár tapad nyomába
És árulásuk, árulásba hal,
És nincs nagy nemzet, addig míg e bélyeg
Rajtunk ég, - és homlokunk az égnek
Nem tárhatjuk, hisz láncban a magyar.
Mert Európa szívében előttünk
Fényes nappalon megtörténhetett,
Hogy meggyaláztak szép kicsi húgunk,
S mi magadra hagytunk Tégedet."

Történelem…

Hallgatom a lakás zajait. Férjem a videokazettáit rendezi, régi műsorokat töröl le, ehhez persze bele kell hallgatnia… Eddig a II. világháború eseményeiből szűrődtek be hozzám mondatfoszlányok, most az 1956-os forradalom történései. Én eközben 1848-ról írok. És ezek a történetek a fejemben, de leginkább a szívemben összefolynak. Istenem, mennyit szenvedett ez a nép! Mennyi próbálkozás a kitörésre, mennyi átmeneti diadal, majd még több vér és megtorlás. Mintha a történelem állandóan ismételné önmagát. Ez a kicsiségünk átka? Hogy mindig kiszolgáltatott helyzetben van az ország? Vagy nem tud az adottságaival élni ez a nép? Vagy nincs benne képesség az összefogásra? De hiszen az összetartásnak annyi fellángolását tapasztaltam már életem során. Vagy csak fellángolni tudunk? Az összefogás ennél többet kíván – kitartásra, egyetértésre, önzetlenségre, erkölcsre és bölcsességre, tisztességes kompromisszumokra egyaránt szükség van hozzá. Ezt nem tudjuk? Tán még sosem jött hozzám ilyen közel Petőfiék küzdelme. Akik életüket adták ezért a hazáért. És ma mennek a fiatalok „világgá” szerencsét próbálni, mert nem tudnak, nem akarnak itthon élni. Sok-sok kérdés! Mindnyájunknak tisztességes válaszokat kell rá keresni. És a magunk „háza táján” tenni a jót!!!

"Márciusban Újra Kezdjük!" Ez lett az egyik jelszó az 1956-os forradalom leverését követően, s szinte egyet jelentett a végsőkig való ellenállással, az el nem múló reménnyel. A forradalmárok egy része kénytelen volt elhagyni az országot, sokukat letartóztatták, de akadtak, akik fegyvertelenül is folytatták az ellenállást. Ez leginkább a munkástanácsok irányította sztrájkban, néma- és nőtüntetésekben, illetve röplapokban valósult meg.
Ez utóbbiakon az általános jelszavak mellett a humor és a gúny is megjelent:
Politikai apróhirdetések:
"Keresünk megbízható, minden szolgálatra alkalmas miniszterelnököt. Feltételek: büntetlen előélet, jellem nem szükséges.

Elvesztettem a nemzet bizalmát, a megtaláló értékes jutalomban részesül. Kaphat néhány kilőtt tankot. Kádár János miniszterelnök. Cím: 2745-ös oldalszámú szovjet tank. Olajtartály.

1956 végén már megjelentek a "Márciusban újra kezdjük!" felszólítás szavai (és kezdőbetűi) a házak falain, röplapokon és plakátokon.
A márciusi időpont természetesen a 108 évvel korábban kitört forradalomra utalt. Felkelésre talán még az ellenállók sem számítottak,
De lehetséges, hogy az eredeti feliratok, röplapok ritkábbak voltak, és a fegyveres felkelés márciusi folytatásának tervét a kádári propaganda kreálta meg. Ez magyarázatként szolgálhatott a folytatódó megtorlásokra.

Kányádi Sándor: Nekem az ég

nekem az ég régen is kék volt
ha kék volt
borúsnak miért mondanám most
s nagyon szerettem ezt a
már nem-szeretem várost

nekem a jó régen is jó volt
ha jó volt
miért mondjam utólag rossznak
csapjak föl én is buzgó
megkésett panaszosnak?

nekem a rossz régen is rossz volt
s mert rossz volt
hát kiköptem unom a kókadt
a most-merész a hőssé
horgadt szókimondókat

nekem a hit régen is hit volt
s mert hit volt
az életet is hittel éltem
hagyjatok meg hát engem
ebben a balga hitben.

Szép Ernő: Én így szerettem volna élni

Én úgy szerettem volna élni
Minden halandóval beszélni

Mindenkinek nevét kérdezni
Mindenkinek szívét érezni

A járdán osztani virágot
Tegezni az egész világot

Megsimogatni ami állat
Érinteni minden fűszálat

Imádni végtelen sereggel
A Napot ha fellangall reggel

És énekszóval összejönni
Az esti csillagnak köszönni

S testvéri csókkal hazatérni
Én így szerettem volna élni

Weöres Sándor: Őszi zápor

zuhogó őszi zápor ablakra kopog
pereg kopog az elfüggönyzött szívre
beledobol a szoba ütemébe a bútorok dallamába
átlátszó gilisztasereg ereszkedik ablaküvegen
zörög mocorog zúg sziszeg
lépdel az éberálom sivatagában
utazik idegen világ sivatag síkján
élő határtalan szívben vándorol
susog dünnyög
duruzsol regél dalol
elvegyül a falióra énekébe
szövöget a magány csöndjébe a zugok félelmébe
a szögletek szorongásába a szőnyegek elsötétülő szinébe
üvegen át találkozik szemérmes csipkefüggönyökkel
nem ejti teherbe őket mint kinn a mezőket
hol iramától sebesül a föld és sóhajt a sár
kér libeg csillog sír
súg mosolyog remeg
dereng izen borong néz
megérinti az emberi sivatagot
ahol a gondok kaktuszai
az örömök pálmái tikkadoznak
megérinti az eleven medencét
ahol a társaslét és a magány
ahol az ébrenlét és az álom
uszonya váltva csillan
messze ázik ázik a
lábnyom szikla jegenye
tücsök veréb
domb nyúl nád fű őz

TALÁLKOZÁSOK.../2012/

Csuda jó dolgom volt az elmúlt hetekben. Két alkalommal szerzett nekem az Élet nagy-nagy örömet. Találkozhattam, együtt lehettem olyan emberekkel, akiket szeretek, akik valamiképpen összetartoznak, akik szeretik egymást, még ha távolból is!
Családunkban sok apró gyerek él, de a különböző családok nem gyakran – szinte egyáltalán – nem találkoznak egymással. Sűrű az élete mindnyájuknak.
Egy isteni szikra pattant ki húgom fejéből: találkozzunk! Teremtő gondolat volt – a találkozás létrejött. No, nem mindenki tudott vagy akart eljönni. DE akik eljöttek, megéltek valamit, amiről nehéz beszélni. Ahogy egyik kislány mondta: nem is tudtam, hogy ennyi unokatesóm van!
Hát mit mondjak? Megmerítkeztem ebben az együtt létben. A látványban, a hangokban, mozdulatokban! A LÉTben! Hogy szüleim szeretetéből ekkora közösség született – és ez még folyton növekszik! Kívánom mindenkinek a Család ajándékának ezt a megtapasztalását!

Rá egy hétre olyanokkal találkozhattam, akiket vagy 15 éve nem volt alkalmam látni. Egy korábbi munkahelyem dolgozóival. Ezt az összejövetelt szintén isteni szikra hozta létre, no meg a vendéglátó család sok áldozatos készülete.
Kemény munka volt az, amit akkoriban ott vállvetve végeztünk. Művesés betegeket kezeltünk minimális adottságok mellett. Nem tudom jobban meghatározni: „életünket és vérünket” adtuk a betegekért. De nagyon jó volt!!! Aztán egy privatizáció szétrobbantott bennünket. Azóta többen nyugdíjasok lettünk, sokan, a fiatalok még dolgoznak a mai, szintén emberpróbáló egészségügyben. Vártam nagyon az együtt létet. És sorban előjöttek a nevek, az arcok, a kapcsolódások, az élmények…
És örültünk egymásnak! Semmi az akkori ütközésekből, vitákból nem maradt meg, elenyészett az évekkel. De megmaradt a Szeretetet!
Ezt is nagy családi összejövetelként éltem meg. Elhatároztuk, hagyományt teremtünk!

Kedves Olvasó! Hagyd Te is, hogy kipattanjon a lelkedből egy-egy ilyen szikra: találkozz azokkal, akikkel valamikor együtt küzdöttél, alkottál, örültél! JÓ TALÁLKOZÁSOKAT!

ooo

Nem mese ez, hanem valóság…

Hadd meséljek az egyházközségünk Karitász csoportjáról! Kb.20 középkorú ill. idős hölgy, és 2 férfi alkotja ezt a csapatot. Ha most másról nem beszélek is, az idei ádventi munkájukat feltétlenül szeretném elmondani.
3 napon át az Élelmiszerbank szervezésében, a Tesco Expressz üzletben élelmiszer adományokat gyűjtöttek. Azaz kedvesen megkérték a vásárlókat, hogy ha tehetik, egy-két olyan tartós élelmiszert is tegyenek a kosarukba, amit a rászorulóknak szánnak.
Ezekből azután újabb rohamban csomagokat készítettek, majd harmadik nekifutásban értesítették a rászoruló családokat, egyéneket és két időpontban kiosztották a gyűjtött élelmiszert, így sok örömet okozva.
Arról már nem is beszélek, hogy közben átköltöztették a ruha raktárukat az általuk előre kitakarított, önkormányzattól kapott nagyobb épületbe és folyamatos szolgálattal állnak az érdeklődők, rászorulók rendelkezésére, akiknek ruhára vagy bútorra lenne szükségük.
Most pedig készülnek az idős emberek karácsonyi ünnepségére: rengeteg süteménnyel, édességgel, üdítővel és kis műsorral kedveskednek a magányos embereknek.
Ennyi időt és energiát áldoztak csak ezekben a hetekben a nehéz helyzetben élő, szeretetre szoruló családokra, idősekre.
Hála és köszönet érte! Isten fizesse meg Nekik! Éljen a Csodacsapat!

Fenti írás 2014-ben jelent meg, de azóta is megteszik minden évben ugyanezt

Szent-Gály Kata: Suscipe

Uram, fogadd el életemnek
szegényes, barna kenyerét!
Sokat nem érő, nem szegetlen,
de minden morzsát összeszedtem
és két kezemben itt hozom feléd.
– Uram, fogadd e lélek életét!

Uram, hajolj e bús kenyérhez!
Hangozzék csendben alkotó szavad
és tedd tieddé már egészen,
hogy mintha árnyék lenne lényem,
Te rejtsd el bennem éltető magad,
Uram, akár az ostyaszín alatt.

Berényi Mihály: Ének a betlehemi csillagról

Csodás csillag kelt fel az égen
áldott sugara szívedig ér
Tündöklik, ragyog, le sosem nyugszik
Lehet bár nappal vagy Hold-teli éj

Virraszt, míg eljön a mennyei Kisded
Angyalok szállnak az íve nyomán
Pásztorok jönnek a fényre sietve
S új idő indul a nap hajnalán…

Istálló csendjében szalma zizeg
Fázik a Gyermek, kis lába hideg
Keblére öleli gyorsan a Szűz
A csillag megáll és sugara tűz…

Testnek és léleknek meleget ad
Józsefnek ajkán is hála fakad
Angyali ének épp ide hallszik
S a csepp Király szépen elalszik…

Akár elhiszed s akarod is
Akár neveted s tagadod is
E Csillag veled jár, benned is él
Örök hazádig fénye kísér…

Szent-Gály Kata: Karácsony hetében

Őrizz meg gyereknek engem,
hogy hinni tudjam a csodát:
Istennek valljam Mária
bepólyált kisfiát.

Őrizz meg gyereknek engem,
hogy elfogadjam: így szeret,
s mert Isten, Isten-módra tesz
érthetetlenségeket

2016-ben közöltük az alábbi, a net-en megjelent írást. Egy nővér mesélte el megható munkahelyi élményként:

Tenni a jót!

„Reggel 8 óra 30 perc... Betegszállítók kopogtatnak... Nyolcvanon túli nénit hoznak, messziről. Átadják, átveszem a papírokat... kiültetik a váróba... foghíjas székek még... Félig tele a váró... a szélső székre ül... botját és jobb időket látott kis táskáját maga mellé teszi a székre, öreg, kékfoltos kezeit összekulcsolva vár...
Adatfelvétel... kérdezek melléülve kedvesen... halk, riadt hangú válaszok... nyugtatom, nem lesz baj... vérvétel és vizsgálat, semmi más...
Kérdezem jó lesz-e így ülve, mert ma az a szerencsés nap van, hogy adhatok ágyat pihenni, amíg vár... Hálásan mosolyog, megsimítja a kezem... köszöni de jó lesz így. Otthagyom a kolléganőkre bízva... A betegszállítók ígérik, délre jönnek érte...
Visszamegyek a rendelőbe, visz magával a lendület... sorra váltják egymást a betegek… az órára nézek: 11 múlt, kész a néni laborja. Érte indulok. Botjára támaszkodva nehezen áll fel, kéz a kézben lassan tipegünk a rendelőbe.. mindenki minket néz, valahogy most nem esnek jól a tekintetek. Eszembe jut.. vajon megkérdezte-e tőle valaki hogy nem szomjas-e, nem kell e kikísérni a WC-re?
Kísérő nélkül érkezett. Dühös vagyok magamra, én nem tettem meg... elfelejtettem... sok a feladat. Gyors vizsgálat.,. végig mellette állok, néha megfogom a kezét. Nem szomorú, már nem is riadt... néha mosolyog is... szép az öreg arc... kék fátyolos szemek... szép lehetett fiatal korában... Átsuhan az agyamon a gondolat:.. vajon szerették őt?! Vajon Ő szeretett??? Család... gyerekek... unokák...???
Nem bírom elengedni a kezét... ő is kapaszkodik... Dolgoznom kellene, most nem megy. A doktor beül helyettem, mert arra hivatkozom, hogy csak segítséggel megy neki minden. Ez nem igazán igaz, de nem tudom elengedni...
Lelet kész, receptek rendben. Halkan köszöni meg, már nyugodt. Ismét felajánlom a pihenőt, most már elfogadja, elfáradt. Bekísérem., mondja, elmenne WC-re...
Rábízom a kolléganőre, nekem vissza kell mennem, még benézek, ígérem neki.
Rendelünk tovább... 2 óra elmúlt, a kolléganő szól.. még nem vitték el a betegszállítók a nénit... Úristen, villan belém... reggel óta.... nem tudom evett-e?? Megnyugtat, adott neki egy kiflit és egy csokit... megitatta legyek nyugodt... nem tudok az lenni.... meg sem kérdeztem reggel hozott-e ennivalót..

A kolléganőnek mennie kell… Várja máshol a munka... Semmi baj mondom, csak 2 ajtó, majd én figyelek rá...
Többször benyitok... pihegve, csendben alszik.
1 szelet kalács, ennyit tudok adni... Kérdezem, elfogadja-e? Talán szemlesütve annyit mondott: köszönöm... pohár víz... mellételeszem... nyugtatom, már nem kell sokat várni.
Kimegyek.... A rendelőből hívom a betegszállítókat... Nem hagyhatom itt, ha nem jönnek időben. Erejükön felül dolgoznak Ők is. Jelzik, 10 perc és itt vannak.
Megyek, hogy szóljak neki... megdöbbenésemre összekulcsolt kezekkel ül az ágy szélén... Takaró összehajtva... cipő a lábán... fáradt... Erején felül rendet rakott. Vagy talán így nevelte az élet...
Elrakom a kis táskába a papírjait... A kopott pénztárca és a fehér zsebkendő mellé... Ennyi csak, ami benne van... Összeszorul a szívem... Mi mennyi felesleges kacatot cipelünk nap mint nap...
Hallom, a folyosón zörög a betegszállítók kerekes széke. Megérkeztek, mondom. „Köszönök mindent!! Az Isten áldja meg” - suttogja...

Valamiért a sírás kerülget... Nehezen állunk fel... A fiúk beültetik a székbe...
„Vigyázzon magára!” – mondom. Hosszú volt ez a nap. „Sajnálom, hogy ennyit kellett várni - biztosan aggódnak már otthon...”
„Semmi baj, kedves”- szól... „Úgyse vár senki... Már senki sincs…”
Egymásra néztünk a betegszállítókkal... Az egyik valamiért hirtelen puhán megigazította a takarót a néni lábain... Talán maga sem vette észre ezt a gyengéd mozdulatot...
Elindultak... Még visszaintegetett, mint egy kisgyerek, akinek volt egy boldog napja.. Egy napja, amikor nem volt egyedül...
Becsukódik a lift ajtaja. Még hallom, ahogy mondja: „viszontlátásra”. Vajon lesz-e viszontlátás?...

Ott maradtam a pillanattal, ami még sohasem fájt ennyire... Egy ember... Egy sors... Egy végigdolgozott élet.... És akkor könnyek szöktek a szemembe!!!
Bármilyen fura, de ez megnyugtatott. Mert azt jelenti, hogy még nem égtem ki!! Még tudok érezni... És másokkal együtt érezni! És hogy megoszthattam ezt... Végtelenül boldog vagyok...
Köszönöm, hogy elolvastad!!”

Rákos Sándor: Pár fényes órát

fecskeszárnyvillanásnyi ideig még
fény maradj a szememben
nap hősugárzó korongoddal
még egy kicsit melengess engem

nem is nem is egy csorbítatlan őszt
hiszen az hosszú évszak
kegyetekből árnyéktalanul
pár fényes órát szeretnék csak

költözőmadárként lebegve
fürödnék a végső sugárban
s érezném amíg zuhanok
vállam fölött kinyílni szárnyam

Rákos Sándor: Örök ébredés

álomszerű életem vége táján
mikor a sok is csak kevés lehet
mert kolduspénz mi odavetve rám vár
bármily keggyel számolva éveket

arasznyi merszek és rőfnyi félelmek
gubancából oldódva kérdeném
mért volt veszélyek tétje a fél élet
és mit vesztettem a másik felén

mindegy akár így akár úgy csak álom
fonala végét most még nem találom
de orsón a szál hamar lepereg

álmomból amit hittem ébrenlétnek
még mélyebb álom kapujába lépek
és nem-létemre ébredek

Fodor Ákos: Mantra

Míg élnél, vedd úgy:
a rossz nem egyéb, mint csend
előtti vihar.

Magánszabály

Veszteni? nyerni?
— ne, soha! csak játszani
szeretnék. Mindig.

JÓ TANÁCSOK, BÖLCS GONDOLATOK

"Hamarosan felvirrad az újév első hajnala. Ilyenkor az emberek felébredve arra gondolnak, vajon mit hoz nekik a jövő. Elgondolkodnak, mit várnak tőle, mit szeretnének elérni, miben reménykednek.
Én ezen a reggelen azt szeretném üzenni nekik, hogy ne szerelmi boldogságot vagy sikert vagy gazdagságot vagy hatalmat vagy hosszú életet vagy éppen jó egészséget kívánjanak maguknak.
Úgy szeretném, ha összekulcsolnák kezüket, és gondolatban egyetlen fohászt fogalmaznának meg: Istenem, mielőtt eljön az aratás ideje, engedd megérlelődni a lelkem!" /Selma Lagerlöf/

***

Éjszaka volt. Az ember a kunyhójában aludt, mikor hirtelen fény töltötte be a szobát és megjelent Isten. Azt mondta neki, hogy el kell végeznie egy feladatot, és odavezette egy hatalmas sziklához, ami a kunyhóval szemközt volt. Az Úr elmagyarázta az embernek, hogy a hatalmas sziklát teljes erejéből kell tolnia. Így hát az ember ezt tette nap, mint nap. Több éven keresztül reggeltől estig küszködött a kővel, nekifeszült a hátával, a vállával a nagy szikla hideg felszínének, és teljes erejéből nyomta. Minden este kimerülve és fájó tagokkal tért vissza a kunyhójába. Úgy érezte, hogy az egész napja hiábavaló volt.
Ahogy az ember elbizonytalanodott, a Sátán azonnal elhatározta, hogy színre lép és gondolatot ültet el az ember agyában: "Hosszú ideje napról napra kínlódsz azzal a sziklával és az mégsem mozdult meg."
Sikerült azt a benyomást keltenie benne, hogy a feladat teljesen lehetetlen és felsült vele. Ez a gondolat az embert elbizonytalanította és elcsüggesztette.
− Miért töröd magad ezért? - kérdezte akkor a Sátán. - Felesleges annyi időt rászánnod. Csak éppen, hogy told egy kicsit, meglátod, az is elég lesz.
Ez volt az, amit az elcsüggedt ember is tervezett, de elhatározta, hogy előtte imádságban az Úr elé viszi ezeket a zaklatott gondolatokat.
− Uram, - mondta - hosszú ideje fáradozom és keményen szolgállak téged, minden erőmet latba vetve, ahogyan kérted. De még mostanra sem sikerült elérnem, hogy a kő akár egy fél millimétert is mozduljon. Mit csinálok rosszul? Miért nem tudom teljesíteni a feladatot?
Az Úr így válaszolt:
− Barátom, én arra kértelek, hogy szolgálj engem, amit te elfogadtál. Azt mondtam, az a feladatod, hogy nyomd azt a követ teljes erődből, amit meg is cselekedtél. Én egyszer sem mondtam neked, hogy azt el kell tolnod. Neked csak annyi volt a dolgod, hogy nyomd a sziklát. Most pedig hozzám jössz, mert úgy gondolod, hogy feleslegesen vesztegetted az idődet és az erődet. De

ez igazán így van? Nézz csak magadra! A karod erős és izmos, a hátad kigyúrt, a kezeden bőrkeményedés van az állandó erőlködéstől, a lábad masszív és kemény lett. Az ellenállás megerősített és most sokkal többre vagy képes, mint eddig. Igaz, hogy nem mozdítottad meg a követ, de én csak azt kértem, hogy engedelmeskedj és nyomd azt teljes erődből, hogy gyakorold a hitedet és bízz az én bölcsességemben. Ezt te meg is tetted. Most akkor, barátom, én elmozdítom a követ.
Sokszor, mikor Isten szavát halljuk, hajlamosak vagyunk arra, hogy a saját eszünkkel próbáljuk megfejteni, mit is szeretne tőlünk. Pedig ilyenkor Isten csak engedelmességet, ráhagyatkozást akar és azt, hogy higgyünk Benne. Vagyis gyakorold a hitet, amely hegyeket mozdít el, de ne felejtsd, hogy Isten az, aki a hegyet elmozdítja.

***

"Ha látom az ember vakságát és nyomorúságát, és elnézem ezt az egész néma világmindenséget s a mindenség e zugában magára hagyott, sötétben tévelygő embert, akinek sejtelme sincsen róla, ki tette ide, miért van itt , mivé lesz halálában, és képtelen bármit is tudni, olyan rémület vesz rajtam erőt, mint akit álmában félelmetes puszta szigetre tettek ki, s azután, mikor felébred, fogalma sincsen róla, hol van, de nincsen módja többé onnan elmenekülnie. Én mindezt látva elcsodálkozom, hogyan lehetséges, hogy mégsem esik kétségbe e nyomorúságos helyzete miatt.
Mellettem másokat, hozzám hasonlókat látok: megkérdem tőlük, vajon ők többet tudnak-e nálam, de azt felelik, hogy nem, és lám, mégis e tévelygő szerencsétleneknek elég volt megpillantaniuk maguk körül egy-két szemgyönyörködtető dolgot, s máris szívvel-lélekkel átadták magukat neki. Én azonban nem tudtam rabjukká válni, hanem arra gondoltam, mennyivel nagyobb a valószínűsége annak, hogy nem csak az van, amit látok, és kutatni kezdtem, vajon Isten nem hagyott-e magáról valami jelet a világban.
Különféle, egymással ellentétes vallásokat látok, következésképpen mind hamis, kivéve egyet, amelyik nem az. Mindegyik a maga tekintélyére hivatkozva követeli, hogy higgyenek benne, és fenyegeti a hitetleneket. Ezen az alapon tehát nem hiszek bennük. Mert azt akárki mondhatja, akárki kijelentheti, hogy ő próféta.
Ám azt látom, hogy a keresztény vallásban **beteljesedett** jövendölések vannak, ezt pedig egyik sem mondhatja el magáról."
/Blaise Pascal: Gondolatok (693.töredék) /

***

Egy New Yorki taxisofőrrel történt... (2012.)

...csak olvasd el csendben...

Volt egy időszak az életemben, úgy húsz évvel ezelőtt, amikor taxisofőrként kerestem a kenyerem, New Yorkban. Igazi cowboy-élet volt, nem volt főnököm. És mint a szerencsejátékos, annyira élveztem, hogy minden egyes új utas más és más, előre megjósolhatatlan élményt tartogatott: pont, mint amikor kockát dobsz a játékteremben. Amire nem számítottam, hogy az autóm elkezdett amolyan gyóntatófülkeként is üzemelni. Éjszaka vezettem, nem láttam az utast, csak mentünk, mindig két idegen az éjszakában, és hallgattam, ahogy alkalmi útitársam az életéről mesél. Olyan bensőséges dolgokat osztottak meg velem, amelyekről fényes nappal, szemtől szemben biztosan nem beszéltek volna.
Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis inkább kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és becsöngettem. 'Egy pillanat' – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Hallottam, hogy valamit vonszolnak a padlón. Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kilencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt és kis kalapot, kalaptűvel. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki.
Mellette egy kis bőrönd pihent. Ahogy benéztem a lakásba, olyan volt, mintha évek óta senki sem lakna benne. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. Nem voltak órák a falakon, egyetlen kép vagy dísztárgy sem a polcokon. A sarokban egy kartondoboz árválkodott, mindenféle fotókkal és vázákkal teletömve.
"Kivinné a bőröndömet a kocsihoz? - kérdezte. - Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben."
Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott.
- Semmiség – feleltem. - Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.
- Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte: - Mehetnénk esetleg a belvároson keresztül?'
- Nem az a legrövidebb út. – vágtam rá gyorsan.
- Ó, azt egyáltalán nem bánom. – mondta. - Egy hospice-házba tartok.
Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak. - Nincs már családom. Mindenki meghalt. - nagyon csendesen beszélt. - A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra.

Csendben a műszerfalhoz nyúltam és kikapcsoltam az órát.
- Mit szeretne, merre menjünk?
A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek. Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni.
Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt.
Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton azt monda: - Most már mehetünk. Elfáradtam. Szótlanul haladtunk a megadott címig. Alacsony épület volt, a feljáró az előtetővel fedett főbejáratig vitt.
Két egyenruhás alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek, figyelték az asszony minden mozdulatát.
Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékbe.
- Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.
- Semmivel. – feleltem.
- Magának is meg kell élnie valamiből. – mondta.
- Vannak más utasaim is. – szereltem le.
Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.
- Nagy örömöt okozott egy kis öregasszonynak. – mondta végül. - Köszönöm!
Megszorítottam mindkét kezét és visszasétáltam a kocsihoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja. Egy életre zárták rá az ajtót.
Aznap csak vezettem, céltalanul. Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélni. Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sofőrt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen és elhajtok kopogás nélkül?
Lassan megértettem, hogy egész életemben nem tettem még fontosabb dolgot, mint előző éjszaka.
Egész életünkben a nagy dolgokra várunk. És a nagy dolgok néha meglepő álruhában érkeznek: úgy vannak csomagolva, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi, mennyire fontos lehetőséget mulasztott el.

OOO

Benő Attila: Az utolsó mai nap

Ha majd eljön az utolsó mai napod,
hasonlítani fog erre a napra.
Reggel felméred, mi vár rád,
és milyen gondot vehetsz még magadra.
Mi az, amit elhalasztottál,
mi az, ami már nem térhet vissza,
ha az emlékek halványuló útján
nyomodat az idő felissza.
A várt lehetőségek továbbra is késnek.
Merre tűntek az elejtett felismerések?

Délutánra újra megjelennek az ismert arcok,
könnyed örömök, neheztelések,
a végleg elmaradó találkozások,
befejezetlen beszélgetések.

Majd a szürkületet nézed.
(Tűnő kellék a természet.)

Mennyi eltékozolt perc és óra,
mennyi „másként is lehetett volna”.

És estére már jobban látod,
mindazt, ami elvégezetlen marad,
ahogy a kint és a bent között
tovább nőnek az átlátszó falak.

Mint szerencsejátékos,
aki elvesztett mindent,
sejted: nincs tovább,
nincs mit magaddal vinned.

Szokatlan fényváltás: múltad ellobban.
Milyen közel, mi úgy tűnt, még távol van.

A meggy

Igaz történet

Kiskorom óta nagyon szeretem a meggyet, a legfinomabb gyümölcsnek tarom. Így természetesen a kertünkben is ültettünk meggyfákat, egy debreceni bőtermő nevű, szép nagy szemeket hozót, és egy apró, savanykás termést adó cigánymeggyet. Az előbbi sokáig ellenállt a kártevőknek, de pár évvel ezelőtt majdnem belepusztult a moniliába. Szerencsére kiheverte, és idén már sok szem piroslott rajta. Korábban júliusban szoktuk leszedni, de a nagy meleg és szárazság miatt most előbb megérett a gyümölcs. Nem tudtuk idejében leszedni, így már kissé aszalt termést takarítottunk be. Férjem szerint ez már semmire sem volt jó, de én szívesen eszegettem, bár a lelkesedésem egyre csökkent – szerencsére a gyümölccsel egyenes arányban.

A lányom meggylekvárt akart eltenni, ehhez a hozzávalót már a piacon kellett megvásárolni. Én még vettem egy fél kiló, nagyon szép és finom meggyet is, hogy az otthoni termés után ezt is megehessem. 2-3 napig csak pár szemet ettem belőle, emellett önfeláldozóan kimagoztam a lekvárnak szánt gyümölcsöt is. Ez sajnos nem fért bele mindjárt a hűtőbe és mire a lányom megérkezett a befőzéshez, már kissé erjedt volt, így csak mélyhűteni tudtuk. Ezt a sokkot a töpörödött meggy elfogyasztása után a finom, lédús gyümölcs szemezgetésével akartam kiheverni, de azt már sehol sem találtam. Kiderült, hogy amíg más házimunka miatt elhagytam a konyhát, a férjem levest főzött belőle. Ezirányú szándékát ugyan korábban már jelezte, de én ehhez inkább a neki hozott cseresznye és a kissé ütődött sárgabarack felhasználását javasoltam.

Amikor felfogtam, hogy nincs meggy, a világ szinte összedőlt számomra. Sírtam és kiabáltam, amit más butaságnak, nevetségesnek tartott volna. Csalódásom azért volt óriási, mert a férjem egy szemet sem hagyott meg. Én nem rejtegettem előle a gyümölcsöt, ő pedig napokig hozzá sem nyúlt. Tudta, hogy mennyire szeretem, mert mindig mondtam neki, hogy vétek megfőzni, inkább nyersen eszem. Az összes meggy elfogyasztása számomra így az ő szeretetének, rám figyelésének teljes hiányát jelentette.

A férjem kicsit mentegetőzött, de nem kért bocsánatot.

Rosszkedvűen mentem lefeküdni, de nem tudtam elaludni. Végül éjfél után bevettem egyet abból a nyugtatóból, amit a férjem szokott használni. A fáradtság és a gyógyszer hatott, reggel nem is tudtam a vekkerre felébredni. De kijózanított a fürdőszoba és a WC látványa, amely egy hasi katasztrófáról tanúskodott. Utólag el kell ismernem, a férjemet is bánthatta a dolog. Megfájdult a hasa, fekete hasmenése lett. A tünetek akut bélvérzésre utaltak. Feltehetően stressz fekélye keletkezett és ez alvadásgátló kezelés mellett elég veszélyes betegség. Szerencsére akut orvosi beavatkozásra nem volt szükség.

De a meggylevesből nem evett… (K. A.)

A vágyakozásról...

/Részlet Pál Feri atya előadásából/

Schopenhauer, a nagy filozófus azt mondta: minden ember a saját határait a világ határainak tartja. Amikor eljutunk egy problémához, amiről megállapítjuk, hogy nem oldható meg az egyedi életünkben vagy a kapcsolatainkban, akkor valójában nem egy megoldhatatlan helyzet elé kerültünk, hanem a saját határainkig jutottunk el. Minél sebzettebbek vagyunk, annál inkább szól az életünk a sebeinkről, mint a valóságról. A sebeink meghatározzák az érzéseinket, a gondolatainkat, a közérzetünket, azt, hogy mire figyelünk, mennyire vagyunk érzékenyek, sőt a fizikai állapotunkat is. A sebeink miatt torzultan látjuk egymást, a helyzetünket, az életet. Ezért ne higgyünk magunknak. Ne hallgassunk magunkra, mert gyakran a sebeink talaján és nem a realitásén állunk. Mindeközben mégis bízhatunk magunkban, mert többek vagyunk a sebzett világunknál. **Tehát bízzunk magunkban, de ne higgyünk magunknak.**

A sebzettség átmeneti szakasz, nyughatatlanság két helyzet között. A sebzettségeinkben ellentétek feszülnek egymásnak, ám éppen ezekből nyerhetünk éltető energiákat, amelyek aztán a gyógyuláshoz segíthetnek. Ez azt jelenti, hogy **a fájdalmat csak annyira kellene enyhíteni, hogy elviseljük,** amíg haladunk az egyik helyzetből a másik felé. Szükségünk van a lázra, a fájdalomra, a szenvedésre, mert az mutatja meg nekünk, hogy tulajdonképpen még mindig elviselhetetlenek vagyunk önmagunk számára.

Hadd ismételjem magam: **aki nem akar szenvedni, tanuljon meg szenvedni.** Aki már képes átélni elviselhetetlennek tűnő konfliktusokat, valószínűleg nem keresett olcsó megoldásokat ott, ahol nincs olcsó megoldás.

„Nem az szennyezi be az embert, ami kívülről jut a szájba, hanem az, ami az emberből származik. Akinek füle van, hallja meg.”- mondja Jézus. De az apostolok sem értik, és kérik, magyarázza meg. Akkor Jézus a következőt mondja: Hát ti is oktalanok vagytok? Hát nem értitek? A szívből származik a rossz gondolat – és akkor van egy fölsorolás, hogy mi minden rossz származik az ember szívéből. Majd a befejezés: Mindez a gonoszság belülről ered, és tisztátalanná teszi az embert.

Nekem úgy tűnik, Jézus eme gondolatait még ma sem fogtuk föl. Ez egy kopernikuszi gondolat. Nem kívülről származik a rossz! Nem azt akarom mondani, hogy az ember a rossz forrása, hanem csak annyit, hogy amikor átélünk valamit, valamilyen helyzetbe kerülünk, és azt mondjuk, ez rossz és az rossz, akkor azt gondoljuk, hogy ez a rossz kívülről ért bennünket, és kívülről hatott ránk. Közben a rossz belülről adódik a történéshez és onnan is hat ránk, a szívből. Ezért van az, hogy ha valaki jól lát, akkor az a sötétben is meglátja a jót, a sötétségben is meglátja a világosat. Akinek sebzett a szíve, sötét a szeme, annak minden sötét lesz.

Akinek világos a szíve, meglátja a világosságot. Ez a világ annak rossz, akinek a szíve sebzett. **Akinek a szíve jó, ép vagy gyógyult, annak ez a világ egyáltalán nem rossz,** hanem egy olyan hely, ahol csodák történhetnek. Ahol az ember találkozhat Istennel, ahonnan az ember eljuthat Istenhez. Az egész világ szent föld.

Hitünk átalakulására volna szükség. Az átalakulás azonban döntően nem az értelmünk és akaratunk révén történik meg, hanem az érzéseink, az érzelmeink, a vágyaink, a szükségleteink és az ösztöneink nyomán. Ez nagyon kritikusan hangzik a keresztény füleknek.

Utalnék valamire: éppen a keresztény közgondolkodás ezekhez a belső emberi tartalmakhoz előszeretettel társítja a szégyent, és nevel bennünket, hogy szükségleteket, ösztönöket, vágyakat, érzéseket szégyenként éljünk meg. Adott esetben alapvető szégyenként, hogy egyáltalán ez létezik bennünk. Miközben a hitünk akkor lehetne termékeny és cselekvésre képes, ha lenyúlunk ezen gyökerekig. Különben, ha nem nyúlunk le ilyen mélyre, akkor elszárad.

Mondok egy történetet. Elmegy a tanítvány a mesterhez, és azt mondja: „Mester, én annyira szeretnék találkozni Istennel! Mondd, mit tegyek?” Mire a mester: "Cselekvésre nincs szükség; vágyakozzál!" „De hát én nagyon vágyakozom az Istenre.” Mire ő: "Jó, majd meglátjuk." Aztán elmennek együtt úszni. Ahogy úsznak, a mester odamegy a tanítvány mögé, és belenyomja a vízbe. Végül fölengedi. „Ezt most miért csináltad?” - kérdezi a tanítvány, levegő után kapkodva. És akkor a mester azt válaszolja: „Na látod, ha majd Istenre úgy fogsz vágyakozni, mint ahogy a levegőre vágyakoztál, akkor fogsz is Vele találkozni!”

Nagyon kritikusnak tartom, hogy szinte vágy nélkül vagyunk keresztények. **Nincs bennünk az Isten iránti vágy**. Ízlelitek a szót? Vágy! Ahogy rászívódsz a csapra a focimeccs után. Úgy, ahogy szeretsz szépen kinézni, mondjuk az esküvődön, mert nő vagy. Nézegetni az esküvői ruhákat. Az vágy!

Próbálunk mi előbbre jutni valahogy, de vágy nélkül. Anélkül, hogy megtanulnánk szabadon vágyakozni még arra is, ami már a miénk,ez a hitélet egyhelyben járásához vezet. A pozitív gondolkodás és életszemlélet nem arra való, hogy megvédjen minket a realitásoktól vagy az élet természetes nehézségeitől.

Az önbecsülés - aminek része a pozitívan látni tudás képessége - hatalmas erőforrás, hogy az élet valóságával merjünk találkozni. Vagyis, hogy szenvedjünk, ha arra van szükség, hogy elsirassunk valakit, valamit, ha annak itt az ideje, és önfeledten tudjunk örülni és boldog emberként élni.

Tehát a pozitív életszemlélet például abban segít, hogy merjünk és tudjunk gyászolni, ha egy élethelyzet megkívánja, és nem arra, hogy megkíméljük magunkat valamitől, ami természetes és emberi.

OOO

Aranyosi Ervin: A szívek szabója

Élt egy szabómester, szíveket foltozott.
Hozzá a sok ember, sok-sok munkát hozott.
Mert a szép szívüket sok sérelem érte,
s bár a szabó bérét vastagon megkérte,
ki sem látszott sajnos, a temérdek munkából,
s a szabóműhelytől egy nap sem volt távol.
Nagyon unta pedig e monoton munkát.
Mindig csak ugyanaz! Hidd el, te is unnád!

Kíváncsi lett tehát, a szívet mi bántja,
mi okozza vesztét, mért romlik el pántja?
Hová lesz belőle a sok tiszta érzés,
mért ül ki színére megszakadás, vérzés.
Miért változik meg mesés dobbanása,
s amikor kiürül, a csend koppanása
mért okoz fájdalmat, úgy hogy belé szakad,
ez a sok fájdalom, vajon miből fakad?

Egy napon úgy döntött, utána jár végre,
miért fáj a sok szív, miért hullik vére.
Letette a munkát, bezárta a boltot,
s indult, hogy megnézze, a szív mért nem boldog.
Álruhában járta végig a világot,
feljegyezte sorban, amit útján látott.
Sok magányos szívvel hozta össze sorsa,
amiből hiányzott a szeretetmorzsa.

A hit, a bizalom elfogyott belőlük,
szeretetlenséget láthatott csak tőlük.
Haraggal és dühvel, méreggel bélelték,
nem csoda, párjukat sehogyan sem lelték.
Irigység és önzés, félsz uralta őket,
látott férfiakat, hitet vesztett nőket,
a szívük mélyéről, a szeretet hiányzott,
szomorúság, bánat mételye virágzott.

Mind a pénzt hajszolta, s jónak lenni féltek,
bezárták szívüket, s mind maguknak éltek.
Kedves ölelésben sohasem volt részük,
elromlott motorjuk, legfontosabb részük.
És a szabó tudta, szükségük van másra,
nem csak szívcserére, vagy kijavításra:

a sok embert inkább tanítani kéne,
a szeretet tudása mindükre ráférne.

Nem aludt éjszaka, s mit hozott a reggel?
Körülvette magát sok-sok kisgyerekkel.
Árva kis lelkeket fogadott magához,
és ekképpen kezdett újra a dolgához.
Minden megfoltozott szívhez járt egy gyermek,
aki akkor boldog, ha reá figyelnek.
Hitte, hogy a jó szív csak azon fog múlni,
képes-e gazdája a gyermektől tanulni.

Mert a kisgyerekek tiszta szívvel élnek,
szeretetet adnak, ölelést cserélnek,
mosollyal, hálával gyógyítják a szívet,
tőlük lesz boldogabb, nyíltabb a tekintet.
És Ők nem csak adnak, szeretetet várnak!
Otthonban, és szívben meleget csinálnak.
Örömmel lelkedet szép fehérre festik,
s meggyógyul a szíved, ha figyelsz rá estig.
Mert, ha az emberek megtanulnak adni,
és begyógyult szívük képes befogadni,
mikor egész évben van öröm-ajándék,
s nem csak karácsonykor ébred fel a szándék,
akkor szív-szabóra soha nem lesz szükség,
szeretettel telve a szép szívek büszkék.
Végre, a jósággal telik meg világunk,
mikor egész évben csupa jót kívánunk!

Csanádi Imre: Búcsúzva köszöntő

Szállj, szállj
ökörnyál, -
jön az ősz,
megy a nyár.
Megy a nyár, a nevetős
komolykodva jön az ősz,
csillámló derekkel,
sárga levelekkel
szőlővel, mosolygóval,
fűre koccanó dióval.

V I C C O L D A L

Első nap egy berlini általános iskolában, a nyári szünet után. A tanár névsorolvasást tart:
− Mustafa El Ekh Zeri?
− Jelen.
− Achmed El Cabul?
− Jelen.
− Kadir Sel Ohlmi?
− Jelen.
− Mohammed End Ahrha?
− Jelen.
− Mi Cha Elma Ier?
Csend a teremben…
− Mi Cha Elma Ier?
Senki sem jelentkezik…
− Utoljára: Mi Cha Elma Ier?
Erre feláll egy fiú a hátsó sorból, és így szól:
− Valószínűleg én vagyok, de az én nevemet úgy kell kimondani, hogy MICHAEL MAIER!

***

Egy dél-afrikai néger panaszolja a fehér szomszédjának:
Mikor megszületek, fekete vagyok.
Mikor felébredek, fekete vagyok.
Mikor lesülök a napon, fekete vagyok.
Mikor fázom: fekete vagyok.
Mikor meghalok: fekete vagyok.
DE TE!!!
Mikor megszületsz, rózsaszín vagy.
Mikor felébredsz, fehér vagy.
Mikor rosszul vagy, zöld vagy.
Mikor lesülsz a napon, piros vagy.
Mikor fázol, kék vagy.
Mikor meghalsz, lila vagy.
És még van bátorságod engem színes bőrűnek nevezni?

***

Két barátnő beszélget:
- Hallom, hogy válni készülsz, Edit. Ha így van, ajánlhatok neked egy kitűnő ügyvédet.
- Köszönöm, felesleges. Már találtam egy jól kereső, szimpatikus mérnököt.

- Ügyvéd úr, szeretnék végrendeletet írni, de sajnos nem tudom, hogyan kell. Segítene megírni?
- Persze, hagyja csak rám az egészet!
- Nos, gondoltam, hogy Ön akarja a legnagyobb részt, de én szeretném, ha a gyerekeim is kapnának egy részt az örökségből…

***

TELEFONHÍVÁS A 21. SZÁZADBAN

- Halló! Sarki Pizza?
- Nem Uram, ez Google Pizza!
- Óh, bocsánat, akkor rossz számot hívtam...
- Nem Uram, jó számot hívott! Csak a Google megvásárolta az üzletet.
- Oké. Akkor szeretnék rendelni...
- Rendben, Uram. A szokásosat?
- Hogyhogy a szokásosat? Ön ismer engem?
- Az adatbázisunk szerint a legutóbbi 12 alkalommal Ön vastag tésztájú pizzát rendelt sajttal, kolbásszal és szalonnával.
- Igen, pontosan. Most is azt szeretnék...
- Uram, javasolhatnék most valami mást? Egy finom salátatálat? Jég-salátát sárgarépával, ruccolával és paradicsommal?
- Micsoda? Utálom a zöldségeket!
- Elnézést Uram, de hadd hívjam fel a figyelmét, hogy túl magas a koleszterin szintje!
- Micsoda? Ezt meg honnan veszi?
- A telefonszáma alapján be tudtuk azonosítani, és így hozzá tudunk férni az Ön orvosi laboratóriumi eredményeihez az utóbbi 7 évből.
- Oké, de akkor sem akarom a zöldségeket. Egyébként pedig ne féltsenek, mert szedek gyógyszert a koleszterin szintemre!
- Bocsánat Uram, de nem rendszeresen szedi azt a gyógyszert! A kereskedelmi adatbázisunk szerint az utóbbi 4 hónapban mindössze egyszer vásárolt egy 30 tablettás csomagot az Ön utcája végén található gyógyszertárban.
- Ugyan már, ez semmit sem bizonyít... Egy másik gyógyszertárból vásároltam a többit.
- Ne haragudjon Uram, de ez sem lehet, hiszen nem látjuk ezt a kiadást az Ön bankkártya adatbázisán.
- Készpénzzel vásároltam, nem bankkártyával.
- No de a banki elszámolásán sem látszik, hogy ennyi készpénzt felvett volna!
- Vannak más készpénzes forrásaim is!
- Na de Uram! Az adóbevallásában ez nem szerepel. Reméljük, hogy nem tagadott le valami bevételi forrást az Adóhatóság elől!?
- HAGYJON ENGEM BÉKÉN, MENJEN A FENÉBE!

- Sajnálom Uram, de remélem. megérti, hogy ezeket az információkat mi kizárólag az **Ön érdekében** gyűjtjük és használjuk!
- ELÉG! Elegem van a Google-ból, facebook-ból, twitter-ből,
Ki akarok szállni! Elmegyek egy lakatlan szigetre, ahol nincs Internet, kábel TV, és senki, aki folyamatosan figyelne és kémkedne utánam!
- Megértem Uram! De fel kell hívjam a figyelmét, hogy ehhez előbb meg kell újítania az útlevelét, mivel az 6 héttel ezelőtt lejárt.

***

A borászok szerint a bort ivás előtt levegőztetni kell. Hagytam neki három másodpercet, remélem, hogy vett egy jó nagy slukkot.

Ha valakinek az egészségére iszunk, akkor a számlát nem az egészségbiztosítónak kellene fizetnie?

Utálom a részeg embereket. Eldobálják az üres üvegeket, én meg hazafelé menet szétvagdosom a tenyeremet.

− Na, hogy érzi magát? – kérdezi az orvos a páciensétől.
− Jaj, nagyon rosszul, doktor úr – feleli a beteg. - Képzelje, már az sem ízlik, amitől eltiltott.

− Doktor úr! Azt hiszem a férjemnek agyérelmeszesedése van! – panaszolja egy asszony a rendelőben. – Órák hosszat beszélek hozzá, és a végén, amikor rákérdezek kiderül, hogy fogalma sincs, miről van szó.
− Ez nem agyérelmeszesedés, asszonyom! – feleli az orvos. – Ez áldás!

***

A vasút mellett lakott az öreg székely, s egyik este számolja a teheneit. Látja ám, hogy egy hiányzik. Kiokoskodja, hogy csak a vonat üthette el, ezért fel-fogad egy ügyvédet és bepereli a vasúttársaságot.
A tárgyalás előtt megjelenik nála a vasút képviselője, és megegyezést kínál. Kifizetné a vasút a tehén árának felét, az öreg pedig álljon el a pertől. Jobb a békesség. De az öreg köti az ebet a karóhoz, nem hallgat senkire, még a feleségére s a gyerekeire sem. Amikor a saját ügyvédje is ugyanezt tanácsolja neki, lassan megenyhül és eláll a pertől, létrejön az egyezség a vasúttal.
Akkor az ügyvédje azt mondja neki: Örülök, bátyám, mert nem nagyon bíztam abban, hogy megnyerjük ezt a pert.
Erre az öreg is azt mondja:
- Hát, tudja, mióta az a tehén hazajött, már én sem!

***

A székely seregben jelenti az őrmester:
- Parancsnok úr, bé vagyunk kerítve!
- Erőst jó- mondja a parancsnok – akkor mindenfelé támadhatunk!

***

Székely bácsi komor arccal vacsorázik az étteremben. Odahívatja a pincért:
- Mondja, a zenészektől lehet kérni?
- Igen Uram, mi volna a kívánsága, mit játszanak?
- Hát amíg én itt vagyunk, inkább ultit!

***

- Mikor lesz félcipőm, édesanyám?
- Majd ha fél lábad lesz, fiam.
- És addig mit húzzak fel?
- Két vödör vizet fiam, de minél hamarabb!!!

Az ámokfutás a jövő tömegsportja.

A sláger az a zene, amely a füleden megy be és a könyöködön jön ki.

Az önző csak magára gondol, az irigy másokra is!

A legrosszabb dolog a világon az, amikor a hülyeség szorgalommal párosul.

A felfedezések úgy születnek, hogy valaki nem követi az utasításokat.

A hülye ötletek valósulnak meg a leggyorsabban.

A lustaság netovábbja, ha valaki azt álmodja, hogy nem csinál semmit.

A nagyotmondás ellen a nagyothallás az egyetlen védelem.

A tapasztalat jó iskola, csak a tandíj magas.

Okos vagy, ha csak a felét hiszed el annak,amit hallasz.
Zseniális, ha tudod, melyik felét.

Az irónia nem más, mint a szellemes emberek gorombáskodása.

A szálka a hal bosszúja.

Egy anyának húsz évig tart, míg férfit farag a fiából, aztán egy másik nő húsz perc alatt hülyét csinál belőle.

A bíró azért van, hogy eldöntse, kinek van jobb ügyvédje.

*

Az illegális bevándorlás mindig sok problémát okozott az USA-ban. Kérdezzék csak meg bármelyik indiántól.

*

Addig vállalj gyereket, amíg a szüleid elég fiatalok ahhoz, hogy gondoskodni tudjanak róluk.

Miért mondják, hogy csúcsforgalom, amikor semmi sem mozdul?

*

- Maga egy utolsó féregnek nevezett engem, és ezért felelni fog! Párbajra hívom ki magát! Nevezze meg a fegyverét!
- Féregirtó...

*

Nagypapa meséli unokáinak:
- Ezek a mai fiatalok milyen lusták! Én fiatal koromban akár 15 kilométert is gyalogoltam a szomszéd faluig, ha ott volt valami jó balhé!
- És utána haza is gyalogolt, Papa?
- Á, dehogy! Mindig hazahozott a mentő.

Fia született a szegény székelynek. Nagy örömében végigszalad a falun, mindenkit meghív, jöjjenek el, megnézi a gyereket.
- Aztán ha jöttök, csak rúgjátok be a kaput nyugodtan - teszi hozzá.
- Már miért kellene berúgnunk a kaput? - csodálkozik valaki - Nincsen rajta kilincs?
- Hogyne volna. De csak nem fogtok üres kézzel jönni!

Kiplakátolták Udvarhelyen az új szigorú rendszabályt: Aki éjfél után lármázva vagy dalolva megy haza, szigorú büntetést kap."
Másnap éjszaka hallja a rendőr, hogy valaki hangosan kurjongatva megy végig a főutcán. Odasiet, és szigorúan mutat a plakátra.
- Nem tudja kend az új szabályt?
- Én tudom, biztos úr ...De ki mondta, hogy haza megyek? Ide indultam csak a másik kocsmába.